

РЕШЕНИЕ

№ 201

гр. Варна, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цвета Павлова

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Цвета Павлова Търговско дело № 20203100900995 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявени от М. Д. С., с ЕГН *****, Д. ЛЮДМ. С., с ЕГН ***** и АНДР. ЛЮДМ. С., с ЕГН ***** срещу ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482 искиове за осъждане на ответника да заплати на ищите сумите от 150 000 лв. за първата ищца и по 120 000 лв. за втория и третия ищец, претендирани като обезщетение за претърпени от тях неимуществени вреди, произтекли от смъртта техния съпруг и баща - Л.А. С., в следствие на настъпило на 12.08.2015 год. в гр. Варна ПТП, причинено от водача на лек автомобил „Рено Клио“, с рег. № *****, имащ сключена с ответното дружество задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към датата на ПТП, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 12.08.2015 год. до окончателното им изплащане на основание чл. 432 КЗ и чл. 86 ЗЗД вр. чл. 84, ал. 3 ЗЗД, платимо по следните банкови сметки:

Титуляр: М. Д. С.

IBAN: *****

BIC: STSABGSF

Титуляр: Д. ЛЮДМ. С.

IBAN: *****

BIC: UNCRBGSF

Титуляр: АНДР. ЛЮДМ. С.

Routing: 053000196

Account number: *****

253 Spring Street, Portland, ME 04102 USA.

В исковата молба ищите излагат, че на 12.08.2015 год. в гр. Варна, на бул. „Христо Смирненски“, пред входа за УМБАЛ „Света Марина“ настъпило ПТП, при което починал техният съпруг и баща – Л.А. С.. Произшествието настъпило по вина на Г.Я.Г. - водач на

лек автомобил с марка „Рено Клио“, рег. № *****, който към 12.08.2015 год. имал сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с ответното дружество, което ангажираше отговорността на последното за обезщетяване на неимуществените вреди, причинени на трети лица от водач, с когото той се намирал във валидно застрахователно правоотношение.

В следствие на внезапната си загуба и претърпените шок и болка, ищите изпаднали в депресия и отказвали да се срещат и общуват с когото и да било. Отправили до ЗД „Бул Инс“ АД искане за заплащане на обезщетение в следствие на което били образувани **щета № 2010010712, щета № *****, щета № 2010010717**. Ответното дружество поискало да му бъде предоставен препис от крайния акт, с който завършвало НОХД № 43/ 2020 год. по описа на Варненски окръжен съд, но доколкото наказателното производство не било приключило, такъв не можел да бъде представен. Невъзможността за извънсъдебно уреждане на въпроса за дължимостта и размера на застрахователните обезщетения преди изтичане на давностния срок за предявяване на претенциите по съдебен ред, принудило ищите да предприемат необходимите стъпки, вследствие на което било образувано настоящото производство.

В срока по чл. 367, ал. 1 от ГПК, ответникът ЗД „БУЛ ИНС“ депозира отговор, в който посочва, че предявените искове са допустими, но ги оспорва по основание и размер. В условията на евентуалност, в случай, че съдът намери исковете за основателни, отправя искане да бъдат съобразени действително доказаните и реално претърпените болки и страдания на ищите, като бъде взет предвид принципът за справедливост, обективиран в чл. 52 ЗЗД. Застрахователят оспорва твърденията за дълбока привързаност между ищите и починалия, понасянето на болки и страдания в сочената степен, механизма на настъпване на произшествието, тъй като загубата на управление се дължала на внезапна техническа повреда в зоната на дясно колело и съществуваща опасна техническа неизправност в преден десен шенкел. Навежда и твърдения за влошено здравословно състояние на починалото лице, което допълнително усложнило понасянето и възстановяването му от травматичните увреждания. Наред с това, ответникът възражава, че размерът на претенциите е завишен и че същият следва да бъде съобразен с икономическата обстановка в страната през август 2015 год., а не към 2020 год. Акцесорните претенции за обезщетение за забава също биват оспорвани по основание и размер, като изрично се посочва, че началната дата за начисляване на обезщетението не е съобразена с отправената до застрахователя покана и законоустановения срок за доброволно изпълнение, в който не се дължала лихва. Възражава се и че акцесорните вземания са погасени по давност. Наред с изложеното, ответникът формулира и възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на ищите възнаграждение.

С ДИМ ищите заявяват, че поддържат фактическите и правните си твърдения, изложени в ИМ, вкл. и онези, свързани с претърпените от тях неимуществени вреди и техния размер.

В отговора на ДИМ, ЗД „БУЛ ИНС“ АД излага, че поддържа изцяло депозирания отговор на ИМ с наведените в него твърдения, възражения, оспорвания и доказателствени искания.

В съдебно заседание, ищите, чрез процесуален представител поддържат предявените искове и моли за тяхното уважаване. Претендират се и сторените съдебно-деловодни разноски.

От своя страна, в откритото заседание, ответното дружество, чрез своя пълномощник отправя искане за отхвърляне на предявените искове.

По предварителните въпроси и допустимостта на производството съдът се е произнесъл с Определение № 526/05.04.2022 год. по чл. 140 от ГПК.

Варненският окръжен съд, въз основа на твърденията и възраженията на страните, с оглед събраните по делото доказателства и по вътрешно убеждение, формира следните фактически изводи:

Съобразно препис – извлечение от акт за смърт № 0678/13.08.2015 год. Л.А. С. е починал на 12.08.2015 год., а видно от представеното удостоверение за наследници ищцата М. Д. С. е съпруга на починалото лице, а АНДР. ЛЮДМ. С. и Д. ЛЮДМ. С. - негови синове.

По делото е прието за безспорно, че по силата на Присъда № 260005/ 01.09.2020 год., постановена по НОХД № 43/2020 год. по описа на ВОС, изменена с Решение № 260054/ 10.05.2021 год., постановено по ВНОХД № 356/2020 год. по описа на ВАпС, изменено с Решение № 60155/ 04.11.2021 год., постановено по КНОХД № 605/2021 год. по описа на ВКС, III НО, Г.Я.Г. е признат за виновен за това че на 12.08.2015 г. около 07.38 ч., при управление на лек автомобил „Рено Клио“ с рег.№ 2986 НХ е нарушил правилата за движение и по непредпазливост причинил смъртта на Л.А. С..

За безспорно и ненуждаещо се от доказване по делото е и че към датата на процесното ПТП, между виновният водач – собственик на участвалото в произшествието МПС и ответното дружество била налице валидно сключена застрахователна полица № 02115000948785, със срок на покритие 03.04.2015 – 02.04.2016 год.

Не се спори между страните и отправянето на застрахователна претенция от ищите към ответното дружество на 16.04.2020 год. и откази за изплащане на застрахователно обезщетение от страна на застрахователя от 07.05.2020 год. до представяне на влязъл в законна сила акт, доказващ виновността на водача, управлявал застрахованото МПС.

Във връзка с наведените от ответника възражения, проведена по делото е СМЕ, заключението по която не е оспорено от страните и се кредитира от съдя изцяло. В същото вещото лице сочи, че причина за смъртта на Людмил С. е тежката комбинирана травма глава-гърди-корем-таз-крайници, която е претърпял от ПТП, като установените хронични болестни изменения /умерено изразена хипертрофия на миокарда, коронаросклероза, околосъдова фиброза на миокарда, начална атеросклероза на мозъчните съдове, начална мастна дегенерация на черния дроб/ нямат отношение към настъпилите смъртен изход.

За установяване на понесените от ищцата болки, страдания и неблагоприятни психически изживявания по делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Е.Т.Г. и М.С.Т., които съдят кредитира като последователни, непротиворечиви и взаимодопълващи се. Базираните на техни непосредствени впечатления показания сочат за наличието на дълбока емоционална връзка между ищите, от непоправимото засягане на която същите все още не могат да се възстановят.

От показанията на свидетелката Г. се установява, че след инцидента ежедневието на М., Д. и А. се е променило съществено, както и се е отразило на тяхното поведение и здраве. Излага, че Д. е получил сериозно психическо разстройство, което се е отразило на връзката му с приятелката му, а А., независимо, че у учил и останал в Америка, го е приел много тежко, тъй като е поддържал много близък контакт с баща си. Съпругата му, макар пред хората да се държи, го изживява много тежко. Чества всяка годишнина от погребението, на всеки християнски празник споменава починалия си съпруг, къщата още е пълна с негови снимки. Свидетелката излага, че са били много задружно и близко семейство, а починалият Людмил преживявал всяко нещо, което се случва с децата му.

За същите отношения между починалия и неговата съпруга и синове свидетелства и свидетелката Т.. Същата излага, че макар и А. и Д. да са били много общителни, след инцидента са се затворили в себе си и е имало едно оттегляне от социални дейности, отказ от срещи с хора. По отношение на Д. свидетелства, че освен оттегляне инцидента се е отразил и на отношенията между двамата, като в този момент същите са били приятели.

Същият е страдал от обесивно компулсивно разстройство, с което преди инцидента се е справял, но след него симптоматиката се е увеличила и в емоционален план му е коствало много повече усилия, много повече оттегляне, което е довело и до трудности в съжителството им. По отношение на М. пресъздава спомени, в които е рухвала и започвала да плаче, като независимо, че благодарение на работата си се държи все още продължава да носи предимно тъмни дрехи и да се разстройва.

Въз основа на горната фактическа установеност, настоящият състав на Варненски окръжен съд формира следните правни изводи:

Предявените иски черпят правното си основание от чл. 432 от КЗ и чл. 86 вр. чл. 84, ал. 3 от ЗЗД. С оглед представеното по делото искане за изплащане на застрахователно обезщетение от ответника по чл. 380 от ГПК, съдът преценя същите за допустими.

Основателността на прекия иск на увредено лице срещу застраховател за обезщетяване на претърпените в следствие на ПТП вреди предполага установяването при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца наличието на валидно застрахователно правоотношение, настъпване на застрахователно събитие, представляващо покрит риск по застраховка гражданска отговорност, претърпяването на вреди, които са резултат от поведението на застрахования водач, както и обосноваване на техния размер.

Наличието на валидно застрахователно правоотношение по отношение на лек автомобил „Рено Клио“ не е спорно по делото. С оглед обхвата на застрахователното покритие, застрахователят обезщетява вредите, за които отговаря застрахованото лице по чл. 45 от ЗЗД.

На основание чл. 300 от ГПК, постановената от наказателния съд влязла в законна сила присъда е задължителна за гражданския съд по отношение на обстоятелствата дали е извършено деянието, било ли е противоправно и виновно ли е било извършено от дееца. Следователно преценката на съда по отношение на тези елементи във връзка с чл. 45 от ЗЗД е изключена, като съдът е обвързан от приетото от наказателния съд.

В този смисъл, доколкото наказателното производство срещу Георги Георгиев за престъплението, от което е настъпила смъртта на Людмил С. е приключило с влязло в сила решение, то настоящият състав приема за установено противоправността на деянието /нарушаване на правилата за движение/, причиняването на вредата /смъртта на сина на ищцата/ и вината на водача.

С оглед приемането за доказани на тези елементи и при липса на наведено възражение за липса на причинно-следствената връзка между извършеното деяние и настъпилите вреди, съдът приема за доказан фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 45 от ЗЗД, на база на което е възникнало задължението на ответника - застраховател за обезщетяване на вредите, причинени от поведението на виновния водач, страна по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Близката родствена връзка между ищите /преживяла съпруга и низходящи/ и починалия е основание да се компенсират претърпените от тях страдания, произтичащи от преждевременната смърт на близък човек и от загубата на морална опора и подкрепа в тесния семеен кръг и предполага, че смъртта на лицето е засегнала дълбоко техния душевен мир. Последното обуславя и нуждата, и интереса от обезщетение. Въпреки несъизмеримостта на понесените от ищите вреди, тъй като същите са в сферата на тяхното духовно и психическо преживяване, не съществува друга възможност за обезвреда освен паричния еквивалент. При това съдът следва да определи размера на обезщетението за неимуществени вреди към момента на постановяване на съдебното решение като вземе предвид всички обстоятелства – действително претърпените от ищите болки и страдания, неговото състояние и дори прогноза. За да определи размера съдът е лимитиран единствено

от принципа на справедливостта. Това не лишава преценката му от критерии, а напротив, задължава съдът да отчете множество фактори, които пряко и косвено рефлектират върху интегритета на ищците. Следва да се вземат предвид всички обективни и субективни фактори, съставляващи в цялост нарушаване, негативно развитие на състоянието на ищците /социално, физическо, психическо и емоционално/.

Съобразно разпоредбата на чл.51, ал.1 във връзка с чл.52 ЗЗД на обезщетение подлежат действителните и налични вреди, като при преценка за наличността им трябва да се изхожда от конкретната фактическа обстановка. Дължимото обезщетение за причинени неимуществени вреди от смъртта на близък човек следва да се определи към момента, от когато е породено основанието за обезщетяване, тъй като вредата е обективизирана с настъпване на непозволеното увреждане, с факта на осъществяване на деликта - личното засягане на защитените ценности. При преценка на размера на обезщетението следва да се отчетат и съобразят не само претърпените вреди и страдания, но и тези, които ще продължат да бъдат търпени от пострадалия във времето, тъй като продължаващите във времето болки и страдания не са ново правопораждащо основание за вредата. Продължителността на времето, през което се търпят и ще се търпят страданията, следва да се отрази и на размера на дължимото обезщетение.

При прилагането на критерия по чл.52 ЗЗД за определ. на справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди, лимитите на застраховане по задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" към момента на настъпване на произшествието - нямат самостоятелно значение, но могат да бъдат взети предвид само при отчитане на конкретните икономически условия, имащи значение за критерия за справедливост. Икономическата конюнктура е в основата на нарастването на нивата на застрахователното покритие за неимуществени вреди, причинени от застрахования на трети лица – пар.4, ал.3 и 4 от ДР на КЗ. При определяне размера на обезщетението за вреди от непозволено увреждане следва да се отчитат конкретните обществено-икономически и социални условия в страната към момента на увреждането. Поради това, че икономическата конюнктура не е единствения елемент при прилагане на критерия за справедливост по чл.52 ЗЗД, трябва да бъдат съобразени и търпените от ищците през продължителния период от време и бъдещите болки и страдания от загубата /така и постоянната практика на ВКС, обективизирана в решение № 142/01.10.2012 год. по т.д. № 957/2011 год. на ВКС, II ТО, № 189/04.07.2012 год. по т.д. № 634/2010 год. на ВКС, II ТО, № 73/1609.2013 год. по т.д. № 964/2011 год. на ВКС, II ТО и други/.

Разпитаните по делото свидетели свидетелстват за съществуващите връзки в семейството и близкото социално обкръжение на починалия и сочат, че връзката между съпрузите от една страна и отношенията баща – деца са били изключително силни, характеризирани от тях са като задружно и сплотено семейство. Съдът преценява за неоснователно възражението на застрахователя за липса на емоционална привързаност и поддържане на постоянен контакт между ищците Делян и А., от една страна и техния баща, от друга, поради пребиваването им в различни населени места и държава. В свят на високи технологии установяването и поддържането на близки отношения не може да бъде поставяно под съмнение на база териториална отдалеченост на две лица. Както се установява от показанията на свидетелите, пребиваването им в различни локации не е препятствало събирането и комуникацията между бащата и неговите синове.

Извън близката степен на родство, съдът съобразява и мъчителното изживяване на нелепата и ненавременна смърт на опората на домакинството, довело до промяна в поведението на опечалените близки. Отчитайки, че ищцата М.С. е претърпяла и ще продължава да търпи неимуществени вреди, болки и страдания по загубата на съпругата си в период от живота си, когато е малко вероятно да съумее да създаде нова семейна връзка, съдът счита, че мъката на овдовялата съпруга и болките и страданията на двете деца следва

да бъде обезщетена с 150 000 лв., а на децана – със сумата от 120 000 лева. С посочената сума съдът намира, че се постига справедлив баланс между претърпените вреди в резултат на деликта и паричното измерение на нуждата от обезвреда, респективно: за спазен принципа за справедливост по чл. 52 ЗЗД.

По отношение на претенцията за законна лихва: Ищците претендират лихва за забава от датата на увреждането – 12.08.2015 год.

Отговорността на застрахователя е договорна и при сега действащия КЗ отговорността му за лихви е ограничена. Това задължение е за периода след датата, на която застрахователят е бил уведомен за настъпване на застрахователното събитие било от застрахования, било от увреденото лице /чл.429, ал.3 КЗ/. В настоящия случай, не е спорно, че застрахователят не е бил уведомяван от деликвента за настъпилото ПТП, а е узнал за него от предявената му от ищите на **16.04.2020 год.** претенцията за заплащане на застрахователно обезщетение.

На основание чл. 497 от КЗ, застрахователят дължи законна лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 от КЗ; 2. изтичането на срока по чл. 496, ал.1 от КЗ освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3 от КЗ.

В конкретния случай е налице отказ от изплащане на обезщетение за неимуществени вреди от 07.05.2020 год. поради непредставяне на присъда, решение или споразумение по наказателното дело или постановление за прекратяването му, които не са представени. Съдът намира, че действително, влязла в сила присъда срещу делинквента би имала отношение към основанието на претенцията, но разпоредбата на чл. 497, вр. с чл. 106, ал. 3 КЗ следва да се разбира като обективно съществуващи доказателства към момента на предявяване на претенцията и задължителни за произнасянето на ГФ по същата. Страната не би могла да бъде отговорна за непредставяне на доказателства, които нито съществуват към момента на отправеното искане, нито е бъдещо и сигурно събитие възникването на такова доказателство. Ако застрахователят има основателни съмнения относно наличието на деликт, същият има правото да откаже застрахователно обезщетение и да пренесе спора за дължимост на застрахователното обезщетение пред гражданския съд, който от своя страна ще съобрази преюдициалния характер на наказателно производство (чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК), както и по същество е сторено. Затова наличието на наказателна присъда срещу застрахования делинквент не е задължително условие за изплащане на застрахователно обезщетение и не може да постави увредения в забава спрямо застрахователя. В подкрепа на този извод са и разпоредби на чл. 106, ал. 5 и чл. 496, ал. 3 от КЗ относно забраната за изискване на доказателства, с които ползвателят на застрахователната услуга не може да се снабди, както и относно задължението на застрахователя да се произнесе по основателността на претенцията за обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато за удостоверяването на пътнотранспортно произшествие е бил представен някой от посочените документи. Ето защо, законната лихва върху присъденото обезщетение следва да се присъди с изтичането на 15 работни дни от заявлението, доколкото със същата са представени всички налични доказателства. Поради изложеното и с оглед датата на сезиране на ответника законна лихва върху присъденото обезщетение се следва считано от 14.05.2020 год. /17.04.2020 и 01.06.2020 год. са неработни дни/ до окончателното изплащане на обезщетението, а за периода от 12.08.2015 год. – 13.05.2020 год. претенцията следва да се отхвърли като неоснователна.

По разностките:

В съдебното заседание, проведено на 17.05.2022 год., адв. Д. – процесуален представител на ишците, претендира присъждане на разноски по чл. 38 от ЗА. Съгласно трайната съдебна практика не е необходимо доказване от адвоката или от страната основанието за оказване на безплатна адвокатска помощ, но следва да бъде представено доказателство за предоставянето ѝ /в този смисъл, Определение №708/05.11.2015г. на ВКС по ч.гр.д. №4891/2015г., IV г.о./. Така, с оглед представените доказателства за наличие на договорни отношения между страните по предоставяне на безплатна правна помощ /договор за правна защита и съдействие/, съдът намира, че искането следва да се уважи и в полза на представляващия ищеца адвокат Я.Д. Д. от САК, с личен номер 1900672110, с адрес гр.София, пл.“Позитано“ 3, ет.2, офис 10 следва да бъде присъдена сума в размер на сумата от 12 390 лева, представляваща сбор от адвокатско възнаграждение в минимален размер за всеки един от предявените и уважените иски съгласно чл.7, ал.2 т.6 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В полза на ищцата М.С. следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски в размер на 6000 лева – заплатена държавна такса, а в полза на ищеца Андрей С. – в размер на 4 800 лева. С оглед заплащане на държавната такса от двама от ишците и присъждането ѝ в тежест на ответника, нему ответника следва да бъдат възложени разноските за дължима държавна такса по уважената част от иска само на Д.С., възлизаща в размер на 4 800 лева, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.Джеймс Баучер № 87 **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Д. С., с ЕГН ***** от гр.Варна, ул.Студентска бл.5 вх.Б ет.4 ап.33 сумата от 150 000 лв., претендирана като обезщетение за претърпени от тях неимуществени вреди, произтекли от смъртта техния съпруг и баща - Л.А. С., в следствие на настъпило на 12.08.2015 год. в гр. Варна ПТП, причинено от водача на лек автомобил „Рено Клио“, с рег. № *****, имащ сключена с ответното дружество задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към датата на ПТП, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 14.05.2020 год. до окончателното им изплащане на основание чл. 432 КЗ и чл. 86 ЗЗД вр. чл. 84, ал. 3 ЗЗД, платимо по следната банкова сметка:

Титуляр: М. Д. С.

IBAN: *****

BIC: STSABGSF,

като ОТХВЪРЛЯ иска за обезщетение за забава от датата на увреждането 12.08.2018 год. до 13.05.2020 год., като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.Джеймс Баучер № 87 **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. ЛЮДМ. С., с ЕГН ***** от гр.Варна, ул.Студентска бл.5 вх.Б ет.4 ап.33 и АНДР. ЛЮДМ. С., с ЕГН ***** от гр.Варна, ул.Студентска бл.5 вх.Б ет.4 ап.33 сумата от по 120 000 лв., претендирани като обезщетение за претърпени от тях неимуществени вреди, произтекли от смъртта техния съпруг и баща - Л.А. С., в следствие на настъпило на 12.08.2015 год. в гр. Варна ПТП, причинено от водача на лек автомобил „Рено Клио“, с рег. № *****, имащ сключена с ответното дружество задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към датата на ПТП, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 14.05.2020 год. до окончателното им изплащане на основание чл. 432 КЗ и чл. 86 ЗЗД вр. чл. 84, ал. 3 ЗЗД, платимо по следната банкова сметка:

Титуляр: Д. ЛЮДМ. С.

IBAN: *****

BIC: UNCRBGSF

Титуляр: АНДР. ЛЮДМ. С.

Routing: 053000196

Account number: *****

253 Spring Street, Portland, ME 04102 USA.

като ОТХВЪРЛЯ иска за обезщетение за забава от датата на увреждането 12.08.2018 год. до 13.05.2020 год., като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.Джеймс Баучер № 87 **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Д. С., с ЕГН ***** от гр.Варна, ул.Студентска бл.5 вх.Б ет.4 ап.33 сумата от 6 000 лева, представляваща сторени разноски по делото за зържавна такса, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.Джеймс Баучер № 87 **ДА ЗАПЛАТИ** на АНДР. ЛЮДМ. С., с ЕГН ***** от гр.Варна, ул.Студентска бл.5 вх.Б ет.4 ап.33 сумата от 4 800 лева, представляваща сторени разноски по делото за зържавна такса, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.Джеймс Баучер № 87 **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат Я.Д. Д. от САК, с личен номер 1900672110, с адрес гр.София, пл.“Позитано“ 3, ет.2, офис 10 следва да бъде присъдена сума в размер на сумата от 12 390 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, на основание чл.38, ал.1 т.2 Задв.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.Джеймс Баучер № 87 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на **ОКРЪЖЕН СЪД ВАРНА**, сумата от 4 800 лева, представляващи държавна такса по уважените искове, на основание чл.78, ал.6 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред **ВАРНЕНСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД** в двуседмичен срок от връчването на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се обяви в регистъра по чл. 235 ал.5 ГПК.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____